

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: A. M. R. M, státní příslušnost Saudská Arábie,

proti

žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem 130 51 Praha 3, Olšanská 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13.3.2018 č. j. CPR-34358-2/ČJ-2017-930310-V241, ve věci správního vyhoštění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 5.12.2017 č. j. KRPT-248394-21/ČJ-2017-070022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 5 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí s tím, že na uvedeného cizince se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.
2. Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13.3.2018 č. j. CPR-34358-2/ČJ-2017-930310-V241 bylo odvolání žalobce zamítnuto a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
3. Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 13.3.2018 č. j. CPR-34358-2/ČJ-2017-930310-V241 a uvedl, že je po vážné autonehodě upoután na invalidní vozík a je plně imobilní. V Lázních Darkov podstupuje dlouhodobou rehabilitaci, v níž by i nadále rád pokračoval. V případě jeho vycestování a přerušení léčby by mohlo dojít k úplnému zastavení postupného zlepšování a následného zhoršení jeho zdravotního stavu.
4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích, konkrétně v rozhodnutí č. j. KRPT-248394-21/ČJ-2017-070022 ze dne 5.12.2017 a dále i v rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2018 č. j. CPR-34358-2/ČJ-2017-930310-V241, na jehož odůvodnění žalovaný odkázal.
5. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, vydaného dne 5.12.2017 pod č. j. KRPT-248394-21/ČJ-2017-070022 ve věci správního vyhoštění, potvrdil. V odůvodnění uvedl, že uvedeným rozhodnutím účastníku řízení bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 5 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy účastník řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Odvolací správní orgán konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu se správním řádem, správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Rovněž tak byla účastníku řízení poskytnuta potřebná součinnost a účastník řízení měl možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy. Správní orgán I. stupně prokázal skutečnost, že účastník řízení pobýval na území České republiky od 24.10.2017 do 8.11.2017 (kdy byla provedena pobytová kontrola) bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Účastník řízení nedisponuje žádným pobytovým povolením na území České republiky, a proto správní orgán I. stupně zcela v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., vydal účastníkovi řízení napadené rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť účastník řízení naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č.

326/1999 Sb. a zároveň porušil i svou právní povinnost pobývat na území s platným vízem dle ust. § 103 odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že účastník řízení na území České republiky pobýval bez víza od 24.10.2017 do 8.11.2017 byla nashromážděným spisovým materiálem, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, prokazatelně doložena a odůvodněna. K odvolací námitce žalobce, že je v České republice v Lázních Darkov v Karviné na léčení po vážné autonehodě a zdravotní stav mu neumožňuje vycestování zpět do domovského státu, odvolací správní orgán odkázal na ust. § 17 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a přílohu č. 1 Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15.3.2001 a konstatoval, že žalobce přicestoval na území členských států Evropské unie, tj. do České republiky dne 26.7.2017 na základě krátkodobého schengenského víza č. X typu „C“ platného od 24.7.2017 do 24.1.2018 s délkou pobytu 90 dnů a počet vstupů MULT, vydané Českou republikou. Do 90 dnů ode dne příjezdu, tj. do dne 23.10.2017 žalobce ze schengenského prostoru nevycestoval a ani na žádné jiné platné povolení k pobytu na území České republiky nepobýval, a tedy ode dne 24.10.2017 do 8.11.2017 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv. Projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na své území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu. Naopak bylo zjištěno, že ze strany žalobce tím, že vědomě nerespektuje právní normy České republiky, se jedná jednoznačně o pohrdání právním řádem České republiky, za což mu zcela v souladu se zákonem bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí o správním vyhoštění. Uvedl, že ve věci zdravotního stavu žalobce se nelze odvolávat na nutnost jeho další léčby a rehabilitace v České republice, neboť v takovém zdravotním stavu již žalobce do České republiky přicestoval. Měl si včas požádat o povolení k pobytu. Žalovaný konstatoval, že v žádném případě nemá v úmyslu osobám, které se na území hodlají léčit, jejich léčbu znemožňovat, ale jako orgán, který dohlíží nad migrací, je povinen řešit přestupky v rámci porušení zákona v uvedeném ohledu a přijímat potřebná opatření k zamezení vstupu osobám, které zákony nerespektují. Právní předpisy České republiky v rámci svých ustanovení řeší i potřebnou léčbu pro pacienty lázeňských zařízení, kde tito mají možnost pobytu na základě dlouhodobého víza za účelem léčení, následně i na základě povolení k dlouhodobému pobytu, kterou však žalobce nevyužil, i přesto, že ji měl. Dle názoru žalovaného je zcela vinou žalobce, že se dostal do situace, že po určitou dobu bude jeho pobyt na území členských států Evropské unie nežádoucí a zakázán.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
7. Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že dne 8.11.2017 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., včetně poučení. Téhož dne byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení.

Správní orgán vyšel ze zjištění, že žalobce přicestoval na území členských států Evropské unie letecky dne 26.7.2017 na letiště do Prahy – Ruzyně a poté ihned cestoval do Lázní Darkov v Karviné. Z cestovního pasu žalobce č. SAU č. X bylo zjištěno, že žalobce vlastní vízum č. X MULT typu C, vydané Velvyslanectvím České republiky v Rijádu v Saúdské Arábii s délkou pobytu 90 dnů, platné od 24.7.2017 do 24.1.2018, vízum jej opravňovalo k pobytu na území smluvních států Evropské unie do 23.10.2017. Z území České republiky v době platnosti víza nevycestoval a pobýval na území členských států Evropské unie neoprávněně od 24.10.2017, neboť překročil vízem stanovenou povolenou dobu 90 dnů. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky k možnosti vycestování žalobce z území České republiky č. X vyplývá, že vycestování žalobce je možné.

8. Dne 5.12.2017 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo zjištěno, že dne 5.12.2017 bylo podáno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž žalobce uvedl, že s rozhodnutím o správním vyhoštění nesouhlasí, neboť v současné době podstupuje léčeni v Lázních Darkov v Karviné po vážné autonehodě a jeho zdravotní stav nedovoluje vycestování zpět do domovského státu, jelikož vyžaduje dlouhodobou rehabilitaci a obává se, že by postupné zlepšování jeho zdravotního stavu se přerušením již započaté rehabilitace zastavilo. Namítal, že správní orgán nepřihlédl k závažnosti situace a jeho zdravotnímu stavu, jak je popsán v lékařské zprávě MUDr. M.
9. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
10. Podle ust. § 174a téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
11. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, nevyjádřil.

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce bylo proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takovéto nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Krajský soud konstatuje, že správní orgán náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Správní orgán učinil správný závěr, podle něhož v konkrétním případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza od 24.10.2017 do 8.11.2017, kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členského státu Evropské unie. Z ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Ke zjištění správního orgánu, že na území České republiky pobýval od 24.10.2017 do 8.11.2017 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, žalobce ani ničeho nenamítal. Při svém rozhodování správní orgán vycházel rovněž v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců – zákona č. 326/1999 Sb. – ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky č. ZS 38387, z něhož vyplývá, že vycestování žalobce do domovského státu je možné. Správní orgán se zabýval posouzením věci i z pohledu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. K námitce žalobce, že z území České republiky nemůže vycestovat, protože to neumožňuje zdravotní stav, žalovaný učinil závěr, že se nelze odvolávat na nutnost další léčby a rehabilitace žalobce v České republice, neboť v takovém zdravotním stavu už žalobce do České republiky přicestoval. Žalobce si měl o povolení pobytu požádat včas tak, aby nebylo porušováno ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., čímž byla zároveň porušena i právní povinnost žalobce pobývat na území s platným vízem dle ust. § 103 odst. 3 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný poznamenal, že Právní řád České republiky v rámci svých ustanovení zcela jistě řeší i potřebnou léčbu pro pacienty lázeňských zařízení a jejich doprovody, a to možností dlouhodobého víza, následně pak dlouhodobým pobytem za účelem léčení a žalobce tuto možnost měl, ale nevyužil. Žalovaný dovodil, že je tak zcela vinou žalobce, že se dostal do situace, že po určitou dobu bude jeho pobytu na území členských států Evropské unie nežádoucí a zakázán.

14. Uvedenou námitku ohledně zdravotního stavu žalobce s tím, že v případě jeho vycestování a přerušení léčení žalobce by mohlo dojít k zastavení postupného zlepšování zdravotního stavu žalobce, která je stěžejní námitkou žaloby žalobce, soud neshledává důvodnou. Žalobce přicestoval na území členských států Evropské unie, tj. do České republiky dne 26.7.2017 na základě krátkodobého schengenského víza č. X, platného od 24.7.2017 do 24.1.2018, s délkou pobytu 90 dnů a počet vstupů MULT, vydané Českou republikou. Do 90 dnů ode dne příjezdu, tj. ode dne 23.10.2017 žalobce ze schengenského prostoru nevycestoval a ani o žádný jiný druh oprávněného pobytu nepožádal, a tedy ode dne 24.10.2017 do 8.11.2017 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Lze přisvědčit názoru žalovaného, že žalobce měl možnost si vyřídit takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu pobytu potřebnou k léčení žalobce. Je pouze vinou žalobce, že na svou povinnost pobývat na území České republiky s platným oprávněným pobytem rezignoval. Nelze akceptovat námitku žalobce, že v případě jeho vycestování a přerušení léčení, by mohlo dojít k zastavení postupného zlepšování zdravotního stavu, neboť v nepříznivém zdravotním stavu žalobce do České republiky přicestoval. Podle názoru soudu za tohoto stavu zde nejsou takové okolnosti, které by v případě vyhoštění žalobce znamenaly nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Nebyly zjištěny a ani prokázány žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že rozhodnutí o správním vyhoštění není ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů přiměřené či možné (§ 119a odst. 2 téhož zákona).
15. Soud konstatuje, že žalovaný řádně hodnotil kritéria stanovená pro vyhoštění a soud se s jeho postupem ztotožňuje. Nesnáze žalobce způsobené uloženým vyhoštěním, které jsou důsledkem žalobcova neadekvátního postupu, nelze přičítat žalovanému. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla v souladu s ust. § 118 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena v délce pěti měsíců s počátkem doby od okamžiku, kdy cizinec pozbývá oprávnění k pobytu na území České republiky. Tato povinnost byla správním orgánem uložena v souladu s ust. § 118 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. Také doba k vycestování z území České republiky stanovena správním orgánem do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí odpovídá dikci ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.
16. Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení správního orgánu I. stupně či žalovaného nebylo shledáno důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady prokazatelně nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29.05.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně